Joe Hill

Walfrid Engdahl

1916

Hans sånger leva, men han är död. Varför skola vi nu igen gräva upp honom för dyrkan och kanonisering? Varför skall han prisas? Därför att han var en man! Kunde han hjälpa att han var det? Borde inte alla revolutionärer vara män?

Sannerligen han var bätter än vi. I ett av sina sista brev till en kamrat skrev han något liknande:

> ”Slösa ej tid över mitt minne - organisera.”

Det var manliga ord, värda att minnas av envar.

Han skrev sånger, låt oss sjunga dem. De väcka slavarna mer än artiklarna om den döde och de döda gör.

Skall en människa prisas därför att hon skrivit sånger, eller skrivit vad som helst? Kunde han undgå att skriva dem? Han kunde det lika litet som näktergalen kan undgå sjunga vackra sånger i härliga aftnar och länder som äro gynnade av hans närvaro.

Vi tyckte alla om Josef Hillström och vi talade och skrev därom för ett år sedan. Vår tid är kanske för dyrbar för att offra den på döda ben, nära och hur kära de voro oss.

Det är väl knappast en dygd att vara revolutionär. Det är snarare den vakne arbetarens självskrivna plikt. Det är vårt intresse att vara det och ingen som helst moralisk känsla. Att hans liv var en strid, som slutade så tragiskt, det hembar han njutning av själv medan han levde. Ty striden ger en njutning. På själva avrättningsplatsen stod han ännu som den betvingade segraren: han darrade ej så mycket som de, vilka sköto honom.

Han var segrare över alla känslor, stod över mängden, och han kände det. Hans arbete levde efter honom. Han dog i rätta ögonblicket, aktad, ärad, avhållen av alla, utom de svarta mördarna. Han var rörelsen och rörelsen var han, liksom han var en del i universum, avskild genom sin individuella kropp och dock ett med det hela. Den skarpsynte revolutionären vet, att hans avrättning är ett tecken på organisationens livskraft och så går han beslutsamt in i dödens omfamning i förvissningen därom.

Joe Hill hade njutning nog, ty det finnes ingen njutning så stor som känslan av en manlig gärning.

Vi bli sjuka om någon vågar kritisera medlemmarna i vår organisation. Varför skola vi då ej vara rättrådiga nog att ta bort även berömmet. Är det ena klandervärt borde det andra vara det också, utan att meningen med en rörelse och dess organ är ett inbördes beundra och smickra varann.

Min enskilda mening är, att det är nödvändigare för oss att kritisera och få fram våra fel och våra bristfälligheter än det är att få fram våra fördelar. Våra gärningar och vårt uppträdande återspelgar allt. De stora handlingarna tala alltid väl om oss, i sig själva, men det är de låga handlingarnas sätt att tala på sitt vis också. Den värdefullaste kritik en rörelse får är från dess egna medlemmar och den oskattbaraste kritiken individen mottager är från sin bästa vän. Endast en sådan medlem - endast en sådan vän är värd att äga.

Jag vill ej följa med på smickrets dyiga väg. På höjderna där de stora och mäktiga stormarna gå fram, där den eviga spänningen är, där är revolutionärens givna plats.

Vad är berömmet värt? Ännu aldrig fanns en människa som vann det minsta grand därpå. Jag har sett människor som ständigt erhållit smicker och beröm, och hurdana ha de blivit! Äckliga, vämjeliga, självförnöjda stackare. Fy fan! Å andra sidan har jag sett dem, som dag ut och dag in utstått kaskader af klander och kritik och de ha varit män: djärva, dådlystna, energiska, viljestarka - djävliga.

Låt oss inte skända de dödas gravar med årliga kanoniseringar. Vi bör inte tänka om vad vi tänkte i fjol, utan tänka något nytt. Ha vi inte handlingar nu att tänka på mångfaldiga gånger mera aktuella än en kamrats avrättning? I gruvor, på banor och fält avrättas oupphörliga människor med samma varma blod och känslor. Bör vi inte tänka på dem?

Ha vi inte militärvansinnet att bekämpa och tala och skriva om? Står ej ännu privatkapitalismen utmanande blodtörstig och stark?

Vi kan göra mycket mot dessa drakar. Joe Hill kunde ej göra mer än vi, än hans dikter göra i dag. Utrustade med dem äro vi lika starka, lika väckande som han. De voro ej hans mer än de äro våra. Han skrev dem törhända medan vi höllo gatumöten och sjöngo andra sånger, eller medan vi sålde tidningar och klistrade affischer. Den ene är lika oumbärlig som den andre, och varför skall den ene glömmas medan den andre höjes över skyarna?

Medan hans minne firas blir vår dumhet firad med. Vet ni, vi borde skämmas över att vi ej förvandlade hans fängelse till en ruin. Ack, vi voro så snälla och hovsamma, vi skrevo våra radikala namn på listor, som skulle presenteras för gov. Spry i Utah, då vi skulle rivit listorna och gått ut i handling.

Det är större förlora i en ärlig strid för vår rätt än att inte våga en strid.

Vi vilja understundom sträjka för ett öres förhöjning i vår avlöning, men känna ingen lust därtill nära våra käraste kamraters liv stå på spel.

Varför skriva vi inga petitionslistor då en förhöjning i avlöningen är önskad? Tror ni det skulle hjälpa oss någon vart?

Jag hörde revolutionärer säga, att vi böra kompromissa ibland, tror ni att de visste vad de sade?

Det är det **bestämda** som vinner respekt och seger.

Josef Hillström viste varom frågan gälde, därför står hans ord som den rationellaste maning:

> ”Slösa ingen tid över mitt minne. ORGANISERA.”

Det Anarkistiska Biblioteket

Walfrid Engdahl
Joe Hill
1916

Allarm november 1916

www.anarkistiskabiblioteket.se